

mere Udfigt til paa et eller andet Punkt dog at komme til et Resultat, hvis han ikke havde den mærkelige haardnakkede Forfærlighed for indirekte Afgifter. Selv de Nebfættelser, der vare indrømmede af tidligere Finantsministre, der ikke havde Overtfud, selv dem vil Ministeren nu, da Finantferne give et meget stort Overtfud, slet ikke gaa ind paa. Jeg tilstaar, at det forundrer mig i meget høi Grad og dobbelt forundrer det mig, saaledes som Ministeren er, og disse Statter ere. Det kan næsten kun forklæres, som man ganske vist forklæver en hel Del Kjærlighed her i Verden. Den indirekte Skat er noget kumst og tager fra Føll saaledes, at de ikke mærke det, den er ogsaa lidt indsmigrende og blid, medens den direkte Skat er noget haard og barsk; men netop derfor, tilstaar jeg, forbauser det mig dobbelt, at den nuværende Finantsminister efter hans Giendommelighed er saa overordentlig indtagen i de indirekte Statter. Jeg kan kun forklæve mig det, saaledes som man forklæver en Del Kjærlighed ved det absolute Mødsætningsforhold, som gjør, at de mest uensartede Elementer netop søge hinanden; i enhver Henseende beklæger jeg imidlertid ganske vist her dette Resultat.

Finantsministeren (Estrup): Jeg maa desværre begynde med at rette to Feiltagelser, hvori det ærede Medlem gjorde sig skyldig. Den første angik mig personlig, idet han troede at erindre, at jeg i forrige ordentlige Samling havde erklæret mig villig til at gaa ind paa en Ophævelse af Saltolden uden Bederlag. Dette er urigtigt, thi jeg nævnedes netop dengang Tobakken som Bederlag for Saltet, og det Standpunkt fastholder jeg endnu. Jeg antager ogsaa, at det ærede Medlem i det Mindste i det Punkt maa sympathisere med mig, da han jo erkjendte, at Tobakken meget godt kunde bære en slæffelig Afgift, og jeg kan derfor ikke tro, at dette Forlangende fra min Side skal berede Saltoldens Ophævelse nogen Vanskelighed, i det Mindste fra det ærede Medlems Side. Den anden Feiltagelse af det ærede Medlem bestod i, at han troede at kunne sige, at Oftetolden først stammede fra 1863; men det gjør den ikke. Det ærede Medlem vil finde, at Oft i Taksen af 13de Marts 1844 er opført med en Told af 4 Rd. 16 Skilling pr. 100 Pund, aldeles nysigtig 4 Skilling pr. Pund, og det er altfaa en god gammel Skat. — Det ærede Medlem fremkom med en Anke — som naturligvis ogsaa fremkom fra det ærede Medlem, som først havde Ordet — over, at jeg ikke havde foreslaaet Tolden paa fremmede Spirituosa nebfat. Nei, det har jeg ikke, netop fordi den efter min Mening ikke hører hjemme her. Jeg har med Forsæt begrændset mig meget stærkt i det her foreliggende Lovforslag; jeg har begrændset mig til det, hvorpaa jeg troede, man fra alle Sider vilde kunne gaa ind. Jeg har troet — men maaske har jeg

deri taget feil — at en Hovedgrund til at ønske Forandring i det Bestaaende var den formætlige Lettelse i de Fattiges Kbaar ved Ophævelsen af eller Formindskelsen i Afgifterne paa visse Forbrugsartikler. Det stod for mig, da vi forrige Gang forhandlede derom, ligesom det staa for mig endnu, at Fyldegtjøvelsen af dette Gode meget let lader sig realisere uden Tab for Statskassen og uden at gribe ind — i det Mindste ikke sølelig — i bestaaende Industriens Interesser. Jeg har imidlertid faaet en Formodning om, at min Forventning i saa Henseende af en eller anden Grund, eller maaske af flere Grunde, vil vise sig at være urigtig. Jeg tror nemlig, at de to ærede Medlemmer, som have talt, og som kom til samme Konklusion, kom dertil ad temmelig forskellige Veie. Der var kun Grund for mig til at fremkomme med et Forslag om en Revision paa det foreliggende Gebet. Lykkes den, vil man let kunne gaa videre og tage fat paa det andet store Gebet, som er langt vanskeligere at behandle, og med Hensyn til hvilket det ærede Medlem for Corp Amis 3die Valgkreds (Tauber) maa forlade mig, at jeg tror, at man ikke endnu hærken her i Folkethinget eller paa andet Sted har afveiet de forskjellige Interessers billige Krav med den Nysigtighed og Ligevægt, som det ærede Medlem ellers tror at burde anvende paa de Positioner, der angaa Forbrugsartikler. Jeg tror, at man ikke med Hensyn til det andet, store og langt vanskeligere Gebet — jeg sigter selvfølgelig her til alle de Positioner, der have nogen væsentlig Betydning for den danske Industri — paa langt nær er kommen til det Punkt, at man kan vedtage, hvad der hidtil er foreslaaet fra nogen Side. (Frederiksen: Hvorfor?) Det ærede Medlem bagved mig gjør det Spørgsmaal „Hvorfor“. Fordi man efter min Overbevisning vilde gjøre blodig Uret imod den bestaaende danske Industri, dersom man vedtog noget af disse Forslag. Imidlertid skulde jeg selvfølgelig ikke have undraget mig det byrdefulde og besværlige Arbejde at bearbejde det store tilveiebragte Materiale, at søge det yderligere suppleret og begrundet derpaa, at fremkomme med definitive Forslag fra min Side, dersom jeg havde troet, det vilde kunne nytte det Allermindste. For jeg skulde komme dertil, maatte jeg først vide, om det høie Thing endnu fremdeles og for samme Alvor fastholder det Standpunkt, som jeg ifjor tror at have betegnet temmelig nysigtig med Ordene: Alt eller Intet. Dersom det er Tilfældet vilde jo nemlig det hele Arbejde være spildt. Jeg spør udtrykkelig denne Bemærkning til, hvad jeg før fremsførte, for ikke fra nogen Side at misforstaaes, som om det, jeg her holder i min Haand, var det eneste Skridt til en Toldrevision, der vilde blive gjort fra min Side. Det er ikke Tilfældet, det er kun det første Skridt; men naar det ikke lykkes, vil jeg selvfølgelig ikke forsøge det andet Skridt, som er uend-